

Neaktualne teme

Janez Ovsec

I Čas ni čas.
 Proti meni teče.
 Napeti lok med nami
 se razteka v prostor.

Zastor
 in storitev.
 Torek,
 Mars.
 Jaz
 in
 ti
 in cela družba.
 Veseli se,
 já in pije
 in odteka
 v tišino.

Ta ostaja v meni.

II Nič ti nisem dal,
 le sebe.
 Nič ti nisem vzel,
 le sebe
 in po malem

se zavedam,
 da sem ti
 in te ljubim,
 in te nosim
 v vsa naročja mlada.
 V gumbnico sem rožo del,
 tebe sem v zatišje vzela.
 Še praviš, nič ti nisem dal.

O, nič ne jemljem.

Sam sem
 samcat
 sredi družbe
 in sem ti.

III Kadar se resno zagledaš
 in bije srce morda ne,
 kadar je čudno vse to,
 ne moreš reči, slečem se,
 pa bo vse dobro.
 Vržem stran, ali pograbim
 plen,
 žival, srno, človeka,
 tega velikega jazbeca
 z veliko votlino v sebi.
 Kadar je zelo resno
 in živiš po malem,
 po koščkih,
 presneto dobro veš,
 da je ves svet še tu
 in si tudi ti zelo tu,
 pa ti ne pomaga,
 da si človek.
 Tedaj je čudež
 in ostaneš
 kakor nekoč v življenju
 sam.

IV Tisti, ki ljubijo kamenje ob vodi
 in tolmune ob večernih stiskah,
 tisti, ki ljubijo preproščino dajanja;

tistim ne smete ukazovati.
Prihajajo ob pravem vetru
z razpetimi dlanmi
in njih krila diše po dobroti.
Ne vprašujejo, ali si človek,
ali si zver,
ali si živ, ali si mrtev.
Kje so bili, odkod bodo prišli?
K meni prihajajo tudi poljske miši
in vidre in ribe
in vi ste jih klicali družba.
Jaz pa pravim, pridi bliže,
pridi še bliže, dragi,
prav sem stopi!
Ti me lahko pohodiš,
saj si lahak
in jaz imam kamene noge.
V tolmunu trpljenja jih perem.

- V Brat moj, nič novega nimam zate,
pest zrnja in vrč vina.
Brat moj, to ni strup,
hrana je, verjemi,
hrana kakor je zrak in misel.
Misel je dobra.
Misel je živa.
Misel je sila.
Misel je dež, ki raste
raste vate
in sedaj si ti.
Kako, da nisem tega vedel?
Pričel sem ljubiti.
Sedaj res ni več nikogar,
ki bi bil lačen.
Misel je dobra.
Misel je kruh.
Kruh pada na usta.
Poljub.